

Той бѣше станалъ, като единъ отъ тѣхъ,
за да влѣзе въ Царството Нѣбено.

Б. 4.

Апекидъ распалилъ отъ сватыната на тая
нова вѣра която той щеше да приѣмне, ома-
ланъ отъ повѣстите на браца Вгиптанина, и
одолженъ съ клятва подъ заповѣдь та на
свѣщенниците Исидины, видѣше предъ себе си
опасность та, която оугрожаваше същия животъ
неговъ. Но обречаніето мѣ бѣше непремѣнно;
защото сичките мислал които ги имаше той
отъ младите си години за свѣтыната и до-
бродѣтелството сѣга ги видѣ осѣществены и
на лѣвъ въ тая вѣра, която щеше да даде
ново лице на Обѣта. И тако той отиде да
са срѣшне со сестра си, да са отдѣли отъ
нея, и да си земе Креста, да иде слѣдъ Словото,
сирѣчь, слѣдъ Хрѣста. Той нищо не из-
зави на сестра си за мислал и обречаніето
свое; но говореніето междѣ тѣхъ бѣше яко важ-
но, пзано съ любовь и жалость, тако, що раз-
дѣленіето тѣхно приличаше, като послѣдно
цѣлованіе. Сестра мѣ Ивана остана съ очите
пзаны со слззъ и въ сакаквы мислал за
ерата си; бѣше неутѣшена, когато години-
ка нѣинъ Главкъ дойде да ѝ види. Той ѝ по-